

det ærede Medlem sagde, at man fra et rent Arbejderstandpunkt med Glæde maatte kunne hilse, at dette Fag, som alle mulige andre, nu fik sikret en fast ugentlig Fridag, saa rammer han dermed ingen Henseende min Argumentation. Jeg har aldrig været imod, at Faget fik en fast ugentlig Fridag, men jeg mener, at det ligger i Fagets Natur, at dette ikke kan være en Søndag, da der netop paa denne Dag er stærkere Trang til dette bestemte Fags Ydelse end nogen anden Dag. Og hvis de vedkommende Fagudøvere virkelig havde forstaaet deres eget Vel fuldkomment, vilde de have indrettet sig netop med dette for Øje og sagt: Om Søndagen vil vi gerne have aabent, saa længe vi paa nogen Maade kan have det i Kraft af den almindelige Helligdagsordning, og vi yder al den Assistance, vi kan, i Hjemmene. Til Gengæld vil vi arrangere det saaledes, at hver af os har en fast ugentlig Fridag en anden Dag i Ugen. Det vilde stemme med Fagets ejendommelige Karakter, og jeg tillader mig vedblivende at hævde, at hvert Fag har sine Ejendommeligheder, og naar man har valgt et, maa man finde sig i at underkaste sig de deraf flydende Følger.

Det ærede 3die landstingsvalgte Medlem (Tvede) fremhævede eller mente at kunne paapege, at hvad her skulde vedtages, var i Virkeligheden allerede gældende Lov. Er det Tilfældet, vilde det saa ikke være bedre, naar det er saa overflødigt, at lade det blive i den gamle Gænge? Det vilde jeg anse for at være det ønskeligste. Jeg tror ganske vist ikke, at den Fortolkning, som det ærede Medlem gav af den nuværende Helligdagslovgivning, paa nogen Maade holder Stik i Praksis, og som Følge deraf kan jeg ikke følge ham, men ud fra det ærede Medlems eget Standpunkt kan jeg ikke se rettere end, at han meget godt maatte kunne sige: Denne Bestemmelse er overflødig, vi behøver slet ikke at vedtage dette Lovforslag; og derved vilde han tilfredsstille mig og adskillige gode Partifæller.

Maatte jeg i øvrigt i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa en Ejendommelighed. Saaledes som Forbudsbestemmelsen er formet, er den af en noget tveetydig Karakter. Den lyder saaledes: „I Lukketiden er det under Bødestraf forbudt *Fagets Udøvere* at betjene *Kunder* i disses Hjem, paa Hotel eller andre Steder.“ Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til Ordet „Kunder“. Det er vel med Villie stillet saaledes op, at man ved Ordvalget

„Fagets Udøvere“ har haft for Øje den rent professionelle Udøvelse af Faget, som den finder Sted for Betaling i Kundernes Hjem. Thi det er vel saaledes, at man dermed har villet antyde, at saa vidt vilde man dog ikke gribe ind i den enkeltes Frihed, at man vilde forhindre en Barber i gratis f. Eks. at betjene en god Ven i hans Hjem, og at dette ogsaa skulde være underkastet Bødestraf. Men det ejendommeliggste Udtryk er dog Ordet „Kunder“. Der staar jo: „Det er under Bødestraf forbudt *Fagets Udøvere* at betjene *Kunder* i disses Hjem“. Hvad er nu en Kunde? En Kunde er, saaledes som enhver, der er fortrolig med dansk Sprog, ved — og de, der ikke er det, kan se efter i Videnskabernes Selskabs Ordbog, i Molbechs Ordbog o. s. v. —, en Mand, som *jævnlig* yder vedkommende Haandværker eller handlende sin Søgning, eller en, der *plejer* at lade sig betjene af vedkommende Haandværker eller handlende. I dette Tilfælde vil „Kunde“ altsaa sige den, der plejer at søge vedkommende Barbers Stue eller plejer at blive betjent af ham. Det er altsaa kun disse, Kunderne, som det er forbudt Fagets Udøvere at betjene om Søndagen, hvorimod Mennesker, som aldrig nogen Sinde har været paa hans Stue, og som altsaa ikke kan betegnes som hans Kunder, staar det Barberen aldeles frit for at kunne betjene. Hvis en Mand derfor vil gøre sig den Ulejlighed paa hver af Aarets 52 Søndage at faa fat paa en ny Barber, som han aldrig har været hos før, vil han i Kraft heraf vedblivende kunne blive barberet i sit Hjem om Søndagen, uden at vedkommende Barberer, der gør det, efter hvad der staar her, vil kunne ifalde Bødestraf. Dette er jo i nogen Maade en Trøst, og jeg har ikke villet undlade at give Publikum dette Vink midt i al den Trøstesløshed, det ellers vilde blive for de Folk, der trænger til ogsaa at blive barberet om Søndagen.

Siden jeg er ved Forslagets Ordlyd, vil jeg gerne have Lov til at pege paa, hvad jeg glemte før, at hvad der gør denne Bestemmelse endnu mere absurd, er, at der endog foreslaas indføjet, at der ikke maa betjenes Kunder paa Hoteller. Jeg antager, som sagt, at da de fremmede, der kommer paa Hotellet, ikke er *Kunder* og ikke *kan* være vedkommende Barbers „Kunder“, eftersom de jo kommer til Hotellet den ene Dag og rejser den anden, saa maa vedkommende Barber have Lov til at betjene dem. Men hvis det virkelig er Tanken hermed — hvad man jo ikke kan vide, da man ikke ved, om